

Ten den sme zvoštávali fšící v Praze. A to znamenalo, že si s pánčičkou uděláme supr odpoledne. Jen my dva. Když s sebou furt taháme tu hroudu flekůch. Abych si ji taky pořádně užil. A vyšlo to na tutofku. Enem sem si musel zase chvilinku počkat. Páč vona chodí o fous pozdějš než pánik. Ten vysmahnul s Tupoflekama napřed a tak já měl prostor pro svoje vítání. Vítání plný preclíkůch a dárečkůch. Ty nosim zpravidla já jí. Jéénže, jéénže tentokrát změna.

Jak přišla pánčička dom a řekli sme si, jak sme rádi, že se vidíme, pravila:

“Dáávej pozoor Rumííčku, pozor dávej! Něco pro tebe mááÁÁm!! ” A... vytáhla z kabely úúúžasný měkkoučký pletený přetahovadlo. Jááá už ho neměl leta. Jak přišla Talimůra, tak šécky sežrala. Doslova. Co nesežrala, tak pánčička povyhazovala, aby to sežrat nestihla. Aaa psíbóže, to bylo žůůžo. Radost mi udělala převelikou. Až sem začal radostně i kvokat.

Hodila se do gala, vzala žužlobalonek, dobrůtkotašku, píšťalku a šlo se. Hned pod schodama byla skrumáž psí a tak jsem je šel šécky pozdravit. Však sme se už dlouho neviděli. A pak už se svištělo do polí. Jen ještě u sámošky jsme potkali kámošku. Bordelku Klacku. Vona se teda nemenuje Klacka, ale... jinak než s klackem v hubě sem ji ešče neviděl, tak jí tak říkám. A dyž sem byl ešče táákle malinkej, bylo mým národním sportem jí ten klacek dycinky čórnout. Její pánik, takovej hodnej starej pán pokaždý volal “Ty malej kradááku!” a smál se. Von se usmívá pokaždý. I tentokrát. Já ho rád vidim. A dneska sem mu vokázal, jak se hraje kopečková hra. Tak mi ten balonek čutnul. Je hodnej, jak říkám. V polích jsme pak už byli za chvíli.

Hnedle na začátku mě pánčička poslala po zvoraným poli za křepelkama, který viděla v dálce. Pěkně sem vzorovaně šel do směru. Učinil jsme potřebný a na písknutí se vrátil. Radovali sme se spolu s pánčičkou voba. Šli jsme tak cestičkama vysokou trávou. Jen chvilku, bylo sice pod mrakem a o trochu líp, než jiný dny, ale přeci jen teplo bylo. I když mě to neva. Jak jsem venku a mám práci, nevidim, neslyšim. A pánčička to ví. Takže nás nasměrovala k nádrži hasičský. A byli jsme tam hrozně dlouho jen my tři. Já, vona a žužlobalonek. A tady mě právě tuze zklamala.

Poslední dobou se totiž zpravidla koupe pánčička se mnou. Začala na tom našem lesním rybníku a tetkon o dofče sem si to vyloženě užil. Tak sem čekal, že to bude zas taklenc. Jenže

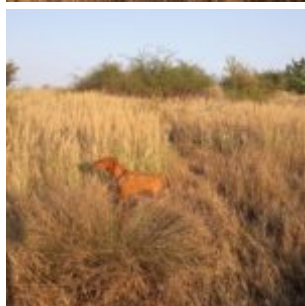
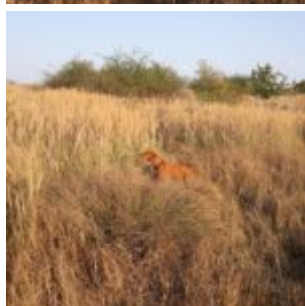
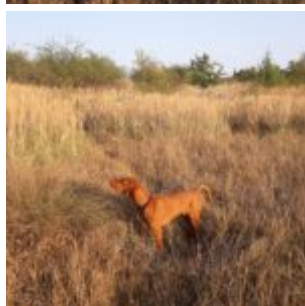
vona nic. Jako nic!! Lautr nic. Stála tam jak tvrdý Y. Jasně sem jí dával najevo, že čekám. JÁÁÁÁ ČEKÁÁM! Zas nic. A prej že ta voda tady nejni nic moc. Jak to, že jí nejni moc? Podle mě dostatek. Tak šup, šup, deme do vody. No, hele nehnul sem s ní ani vo Píďu. Prej tam nevleze. To je teda velký zklamání, velký, to vám teda povim. Aspoň teda, že se tužila s tím balonkem. Kopala mi dálky a dělala různý šméčka. Kolikrát sem vypálil skokem do vody, abych byl napřed a.....vona se smála, stála se zdviženou rukou, v ní měla balonek, abych ho viděl a volala, že: "ŠMÉÉÉČKO, Rumíčku, šmééčko!" To sem dycinky zacítil pohled, udělal přísnýho a krutopomalu plul k ní. A zíral. Pak kopl zasej dálku.

Už sme tam takhle řádili značnou dobu, když přijelo auto a z něj vystoupila mladá retrívří holka. A starej pan labík. Retrívří holka byla taky takovej šílenec jako já a lítala za svým aportíkem taky jak šílená. Vypadalo to tam jak na takovejch těch psích závodech, kde se skáčou ty dálky do vody. Páč sme voba skákali do vody ze břehu jak vo závod. Děda labík se brodil u břehu a plul si tam. Jednu chvilku sem si myslel, že mi chce vzít mýho žužlobalonka a tak sem udál takový malý hůů. To ovšem udála velký hůů pak pánčička a já dostal přednášku na téma "Úcta ke stáří, ty spratku!" Ale já bysem mu nic neudál, enem sem říkal, že balonek je můj. Pak sem už hůů nedělal a to mě zase ale ten labroší děda zlobil. Asi za trest. Připlul dycinky jako nenápadně kolem a dělал, že si mě ale vůbec nevšímá. A smál se pod fousek.

Ploval sem si dlouho a pak, že už musíme jít. Aaale, nešli sme ešče dom. Vůbec ne. Ještě na nás čekaly pole a louka. Pánčička mi chvíli pískala směry a já pracůval. Pak sem si dal jedno pěkný vystavování. No posudte sami, jak mi to šlo.

Jak mě pánčička tuze zklamala

To mám rád, když si stříhnu trochu ohařiny. Pak jsme si jen tak šli, a já si běhal s žužlobalonkem v kušně. Prošli jsme kolem koňských ohrad a u kostelíčku si dali trochu blbinek ve stylu “Ťapičky, Rumíčků!” a “Zadní” , “Okolo” a tak jako podobně. To mě taky vždycky ba, tyhle věcičky, je u toho spousta legrace.

Už zbývalo jen kousek cesty, vyjít do kopečka a byli jsme u baráku. Pánčička tiše zapískala směrem k našemu balkonu a hle -zjevilo se stádo Flekůch. Hýkajících Flekůch. Ledva jsme vešli do domu a došli pod schody, vyvalily se Fleky shora a ... neroztáhly se v širá kola, alébrž zavalily pánčičku, kterážto měla co dělat, aby to ustála. A to byl trest! Trest za to, že se mnou nešla plovat! □